

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Tempore

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1631

Quæ Christiana sit vita, quid Christum imitari, & Cuiusmodi seruanda
oratio, Sermo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47044](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47044)

E. VI
21

vere noluerunt, sed in tenebras inciderunt interiores, vnde quo ambulent, non vident, sed tenebræ eos comprehenderunt, quia odiunt lucem, amant verò suas tenebras. Faciamus nos aliter. Docent nos ambo, tam leprosus, quam paralyticus, hic ad medicum fugere, qui non minus paratus est mederi animabus, quam corporibus nostris. Propterea rogavit Dominum Psalmita: *Domine miserere mei, sana animam meam, quia peccavi tibi.* Leprosus verò hic à Domino petiuit munditiam. Cunctis ferè est hominibus naturale ac infirmum, diligere munditiam. Vide si non omnia optes munda? Mundam cupis habere vestem, mundum cibum, mundum lectum, vas mundum, domum & omnia alia munda. Quare non item animam quærimus mundam? quare cor non seruamus mundum & conscientiam? *Beati, inquit, mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt.* Qui igitur immundo sunt corde, Deum non videbunt. Quotidiè igitur ad Dominum clamer vestrum vnusquisque: *Cor mundum crea in me Deus, & spiritum rectum innoua in visceribus meis.* Exterior immunditia corporalis nõ coinquinat hominem. Nam etsi omnia forent immunda externa, quamdiu anima non inquinatur, nihil refert. Placet Deo innocentia, placet etiam pœnitentia, vnde si non omnes seruamur mundi, saltem Deo reconciliemur mundandi.

Psalm. 40.

Munditia quam sit optabilis.

Math. 5.

Psalm. 50.

Math. 5.

Et dixit Iesus Centurioni: Vade, & sicut credidisti, fiat tibi. Et sanatus est puer ex illa hora.

Pissimum cor Iesu nullo vnquam tempore in se potest confidentes deserrere. Nam fides quæcunque poscit, impetrat. Nobis igitur qui multis circumdamur malis, & fides insuper modica est, expedit pro fide Dominum rogare. Quod Apostoli quoque fecerunt dicentes: *Domine adauge nobis fidem.* Quidam præterea filium suum Domino cum obtulisset sanandum ab eo audiuit: *Si potes credere, impetrabis.* Omnia enim *possibilia sunt credenti.* Qui procidens, *Credede, inquit, Domine, adiuua incredulitatē meam.* Hoc modo nos quoq; tametsi minor, quam æquum sit fides nostra, nobis augeri roborariq; fidem rogemus. Quæ vbi nobis adfuerit, haud dubiū quæcunq; desideramus, impetrabimus per Dominum nostrum Iesum Christum, qui est benedictus in secula, Amen.

Luc. 17.

Marc. 9.

SERMO IN EADEM DOMINICA.

Quæ Christiana sit vita, quid Christum imitari, & cuiusmodi seruanda oratio.

Cum descendisset Iesus de monte, secuta sunt eum turba multa. Matth. VIII. Christus de monte sancto suo descendit ad nos, à summo enim cælo egressio eius. Vnde descendens *exinuit semetipsum formam serui accipiens, factus vt eum possent sequi turba multa.* Assumpsit enim naturam nostram in qua à nobis posset videri, audiri & tangi, in qua nos posset docere, & ad viam instituere salutis: in qua denique pro peccatis nostris posset satisfacere, posset pati & mori pro nobis. Tunc secuta sunt eum turba multa. Ante non potuerunt eum sequi. Postquam autem seipsum præbuit exemplum, & factus est nobis via, inuitat nos ad sui imitationem. Idcirco enim venit in mundum. *Quid est igitur sequi Christum? Post eum ambulare, & sicut ambulauit, ambulare.* Quomodo, inquis, ambulauit, & quo illum debemus sequi?

Matth. 8.

Philip. 2.

O 2 Si quis,

Luc. 9. *Si quis, inquit, vult post me venire, abneget semetipsum & tollat crucem suam, & sequatur me.* Vides quia sui abnegatio, crucis susceptio & vitæ Christi imitatio sic Christiana vita, sic sequi Christum. Tria certè hæc sunt ardua, sed nobilissima tamen, quæ Christi hic faciunt discipulos & imitatores, haud dubium quin in vita futura etiam cohæredes, & regni confortes. Quid est inquis, abnegare seipsum? Attende & observa desideria tua. Vide quid te delectet aut afficiat, quid tu desideres aut concupiscas, ad quid inclinatum aut pronum te inuenieris. Si te delectant cogitare mundana, obscœna aut carnalia, si superba, vt honores officiaq; appetis. Si in illo, illo ve statu esse appetis, si noxia desideras, aut agenda, aut saltem cogitanda, abneges te, vt hæc nolis cogitare, repugna his omnibus, non acquiescas concupiscentiæ huic, aut delectationi. Dic Ego nolo hæc cogitare, nolo his desiderijs consentire, mala sunt, noxia sunt, & in interitum mergunt. Ite, ite turpes bestia, non audiam vos. Non faciam, Deus adiutor meus. Ite, Nolo vos, nolo. Quare quia Christo meo hæc displicent, quia Dominus Iesus hæc odit, hæc prohibet, quia Dominus meus Iesus hic pauper fuit & despectus, quia carnem suam hic affligens maceravit, non blandiens fouit. Eam ob rem ego Domini mei voluntatem sciens, & quid pro me passus sit, quid mihi prohibuerit, quid me docuerit, debeo me illi conformare. Nolo igitur cor meum huiusmodi immunditijs odiosis inquinare. Hoc modo faciendo te abnegas, quia non vis, non admittis quæ libenter velles, quia impugnas quæ diligis, propellit quæ desideras, vis carere his quæ appetis. Obserua præterea quid horres, fugis, quove libenter velis carere, aut exonerari. Si ad Christi est gloriam, noli hoc abijcere aut fugere, si tibi missum est, si iniunctum, sustine. Senti laborem te grauantem, habes quod te inquietat officium. Toleras, qui tibi est molestus hominem, audis tibi detrahentem: Et his omnibus velles aut liberari, aut carere, aut alijs imponi. Dic tibi ipsi: Haudquaquam. Tu non facies voluntatem tuam, non saties desiderijs tuis, quia Christus non venit facere voluntatem suam, sed Patris sui qui in cælis est. Christus pro te dura sustinuit, Christus odientibus se benefecit, odientes dilexit, pro te laboravit, fatigatus est, esurijt, sitiijt, in mortem vsque obediuit, & ego nihil sustinebo? Si Christus non venit facere voluntatem suam, quomodo ego tunc faciam voluntatem meam? Christus non suam, sed voluntatem fecit Patris, & ego non faciam voluntatem meam, sed Domini mei Iesu Christi. Si ipse ab hac me molestia liberare decreuerit, liber ero. Si liberare noluerit, si me aduersa sustinere voluerit, nec ego me liberabo, sed sustinebo & tacebo. Quis sum ego vt repugnem voluntati diuinæ? Quod ego nollem secundum carnem, iam volo secundum spiritum. Quod nollem alioqui propter me, iam volo propter amorem & beneplacitum Domini mei Iesu Christi. Ecce hoc est abnegare seipsum, frangere, negare sibi desideria sua. Portare verò crucem est omnem aduersitatem, molestiam, tentationem, laborem, infirmitatem, & contrarietatem quamcunque super te venientem, libenter accipere de manu Domini, hæc æquanimiter, & si non potes semper hilariter, ferre. Cogitanda est queuis tribulatio crux esse Domini à Deo tibi missa. Crux, inquam, est tua. Nec iuberis aliam quam tuam ferre crucem. Restat autem tertium, quod iuberis sequi Christum. Quid est sequi Christi-

Rom. 8.
Abnegare semetipsum quid.

1080. 6.

1080. 5.

Crucem portare quid sit.

T. VI
21

sum? Imitari eius vitam & actus virtutis, quibus te docuit & verbo & exemplo. Si auscultas loquentem, audis: *Discite à me. quia mitis sum & humilis corde.* Ecce hic verbo te docet, & ex suis moribus iubet descendum, quia oportet esse mitem & humilem corde. Vbi vita ac moribus hoc docet? Nusquam locus est, nullum tempus, quo id non exhibeat. In presenti Evangelio namque nonne humillimi ac mitissimi cordis erat, quod leproso: *Domine si vis, potes me mundare,* dicenti, continuò respondit: *Volo mundare.* Nonne humilitatis fuit & mititatis, quod leprosum benedicta sua manu tetigit? Quid tam à superbia alienum, quam quod ad Centurionis seruum accedere paratus fuit? *Ego ventum, inquit, & curabo eum.* Porro quando Iudæi illum calumniabantur, dicentes: *Nonne bene dicimus nos, quia Samaritanus es tu, & dæmonium habes?* Respondit: *Ego dæmonium non habeo, sed honorifico Patrem meum.* Quid humiliter, quid mitius potuisset responderi? Quod voracem, potatorum vini, amicorum publicanorum, & reliqua id genus nomina in illum blasphemiam sibi usurpant, num propterea vnquam Dominus maiestatis irasci vilis est? Nunquam. Tacuit & nihilominus illis benefecit, qui de se mala loquebantur. Non indigeremus idcirco alijs multis libris. Vna vita Christi liber nobis esset informatio. Secuta sunt itaque Saluatorem turbæ multæ. Refertur autem ibi quoque fuisse leprosus, qui omnium infirmorum speciem obseruat. Quomodo autem lepra corporalis est infirmitas, ita etiam quædam est anima lepra, quæ in corporali lepra significatur, nõ quemcunque peccatorem indicans, sed eum, qui est manifestus & alijs contagiosus. Sunt enim quidam peccatores, quorum colloquia mala bonos corrumpunt mores, quorum vita scandalizat, & quibus plerunque non satis est, vt ipsi impiè agant: nisi & alios secum ad peccata trahant. Hi sunt leprosi, atque propterea vitandi. Confortium enim illorum inquinat. Potest autem hic quoque vniuersum genus humanum, quod erat leprosum, intelligi. Quotquot enim ex Adam nascimur, ex parentibus infectis pariter & nos infecti originali peccato nascimur. Sumus ergo à regno cælorum vt immundi excludi, nisi mundet nos Saluator noster Christus Iesus. Itaque leprosi nascuntur omnes, & nemo mundus à sordè. *Omne caput languidum, & omne cor mœrens.* Clamauit autem natura humana, lepra scilicet infecta, per prophetas & in paribus: *Domine si vis, potes me mundare.* Non exigit debitum, sed gratiam erga se prouocat & beneuolentiam, quia misericordiæ est diuine, quod non sumus consumpti: multò maioris autem quod sumus redempti. Quando ergo sibi placuit, descendit ad nos de monte suo cælesti. Diffulit incarnari, quia voluit primo morbum satis agnosci. Extendit dexteram suam, & tetigit nos. Quomodo naturam nostram tetigit? Quando incarnatus est, quando eandem sibi naturam, vniuit. Itaque mundauit nos, dicens: *Mundare.* Non verbo solo hoc dixit, sed opere & veritate. *Dilexit enim nos & lauit nos in sanguine suo.* Potest autem hoc modo de singulis peccatoribus exponi. Habemus nihilominus in hoc leproso, hoc est, in hoc infirmo, omnium infirmorum typum sanitatem optantium, & figuram modumque orandi. Nos enim cum infirmi sumus, non aliud clamamus quam: *O Domine vti-nam essem sanus, Ah Domine sana me.* O si tu scires, quanta tibi bona ad-

Sequi Christum quid sit. Matth. 11.

Matth. 8.

Ioan. 8.

Matth. 11.

Lepra mystica quæ sit.

1. Cor. 5.

Genus humanum vt fuerit leprosum.

Iob 12.

Esaie 1.

Thren. 1.

Apoç. 1.

Infirmis
quæ bona
adorat.

ferre infirmitas, nequaquam eandem tibi velis abesse. Potius orares: O Domine da mihi patientiam, ut æquanimiter sustineam infirmitatem. Vis scire quid tibi conferat infirmitas? Vide quando melior sis, id est, quando magis te à peccatis contineas, sanus an infirmus. Hunc igitur qui tibi salubrior est, statim dilige. Si infirmus es, primò à gulæ peccato liberaberis. Infirmus enim nec edendi appetitum habens, quomodo potest gulæ peccato labi aut falli, cum ex osum iam præ infirmitate habeat cibum? Aegrotum non desistant risus & gaudia, non est ei cura de vestituum præciositate. Multa denique quæ oblectare te solebant, ex infirmitate intereunt. Multa quæ desiderare solebas, fastidis. Dolores te premunt, & contemptibilis factus es. Nam ultra superbies, aut minaberis? Quando ergo sentis infirmitatem, meminisse debes, quod à Deo ad mundi ante cecideris amicitiam: quare vanitate aut iniquitate deliqueris. Inde ergo pissimus medicus te nititur reuocare. Quamobrem nullo est pacto ei resistendum. Dicendum potius: *Sana me Domine quia peccavi tibi.* Amouenda infirmitatis causa, peccatum. Hoc modo leprosus ille veniens, non audebat Dominum rogare pro sanitate, sed dixit: Domine si vis, potes me mundare. Tu quidem potes, sed ego sanitatem petere non audeo, quamdiu mihi tua est voluntas incomperta. Simili pene modo oradi, sunt vsq; Maria Magdalena & Martha. Lazaro enim fratre suo aegrotante miserunt ad Dominum IESVM, dicentes: *Domine quem amas, infirmatur.* Non rogant ut sanetur, sed infirmum significant, atque quid agendum sit de illius infirmitate magistro committunt. Sic orauit Mordochæus dicens: *Domine in ditione tua cuncta sunt posita. Si decreueris saluare, continuo liberabimur.* Hoc modo Christus quoque orauit, postquam naturæ humanæ infirmitatem ostendisset, qua optabat, si Deo ita placeret, non pati, subiungit quod in oratione erat præcipuum, & quod omnino volebat. *Veruntamen non sicut ego volo, sed sicut tu.* Itaque sunt quædam, quæ nobis non possunt nocere, de quibus etiam certum est ea placere Deo. Hæc licetè possumus omni tempore orare, vsq; sunt, veniam petere de peccatis, contritionem, emendationem vitæ, gratiam Dei, virtutes, beatitudinem & huiusmodi alia, quibus non possumus non bene vti. Hæc semper exaudit Deus, si perseveramus orantes. Etsi aliquando videamur nobis derelicti & à Deo proiecti, haudquaquam tamen derelinquimur, sed sæpenumero nos derelinquimus ipsos & Deum, hoc est, hanc partem hominis neglectam relinquimus, quæ erat in Deo. Modo enim seruenter oramus, paulo post adeo procul à Deo tendimus, ut prioris bonæ voluntatis vix moueat memoria. Quando ergo nos ab oratione deficimus, quando his pro quibus orauimus, aut quæ petuimus à Deo, contraria agimus, quomodo exaudiemur? Necessè est igitur in oratione perseverare, non ut semper ad orationem stemus, sed ut desideria sancta non deficient, prouidendum, ne ab oratione ad noxia & contraria labamur. Qui enim semper in desiderio est, semper orat. Qui semper Deum, Deique gratiam ac virtutes desiderat, quamdiu nihil ab his diuersum admittit, etiam dormiens orat. Differt tamen etiam interdum Dominus quod præstare vult, ut doni necessitas dignitasq; dantis, item charitas & suscipientis infirmitas plenius agnoscat. Non enim absque conatu & industria nostra vult Deus sua nobis dona infundere, ne ignoremus, à quo

Psalm. 40.

Joan. 11.

Esai. 13.

Math. 6.
Marc. 14.

Orate quæ
secutus pos-
sumus.

Quis semper
orat.

recepte

F. VI
21

recepimus, magisq; efficiamur ingrati. Nec dona sua in nobis vult esse o-
nosa aut carere fructu, sed terram nos esse vult bonam & optimā, quæ red-
dit fructum centuplum. Vbi ergo orantes perseveramus, vbi omnem cona-
tum nostrum expendimus, & agnouimus post vniuersos labores nostros
pro virtute exantlatos, ex sola Dei misericordia nobis virtutem prouenire,
laborem & conatum nostrum quidem à Deo requiri, sed ferè nihil hunc ni-
hi ad agnitionē nostrī & humilitatem suffragari, ab omnipotentis verò ma-
nu beneuolētissima omnia expectari, tunc à Domino in his, quæ nobis pro-
sunt exaudimur. In secundo miraculo per paralyticum nobis homo ace-
diosus significatur, qui acedia, hoc est fastidio tædioquē in diuinis suscepto,
quicquid deuotionis est, nausæet. Periculosa valde est hæc tentatio, & tepi-
dis familiaris. Quæ tepiditas multo magis est noxia, quàm frigiditas. Qui
enim grauioribus & lætalibus peccatis tenentur captiui, interdum gem-
unt sub oneribus, & agnoscunt suam captiuitatem, hi quoque sæpenume-
ro humiliores sunt, citiusq; aut frequentius compunguntur, quàm tepidi &
accidiosi, quia se agnoscunt peccatores, seipfos corrigunt, & feruentes ex pri-
orum delictorum conscientia fiunt. Porro tepidi iusti, propterea quod nõ
grauium sunt peccatorum sibi conscij, viuunt absque feruore, nec valde ti-
ment, quasi sua innocentia cõtenti, ideo raro ad meliora proficiunt. Qui au-
tem in eiusmodi veniunt tepiditatem sic perseverantes, ferè semper pericli-
tantur, potissimum religiosi. Tædet enim eos tanquam paralyticos manus
admouere ad bona opera. Grauar eos in oratione stare, laus eis est diuina in-
spida, deuotionem nesciunt simplicitatē ridet. Quicquid pium est, fastidi-
unt. Vbi possunt à templo, à choro, à sermone, & ab officio abesse diuino oc-
casionem quarunt. Nouitates & rumores mundanos audire affectant. Hi et si
alia peccata grauiora non habent, ipsa indeuotio, acediaq; ad grauem eis cul-
pam imputabitur, quia in Dei seruitio se tam habuerunt infideliter, quam
negligenter. De hac infirmitate in Apocalypsi cuidam Dominus facit nun-
tiam: *Vinam esses calidus aut frigidus* (hoc est, vti nam per deuotionem ferue-
res, aut saltem frigidus, te peccatorem & reprobū agnosceres, citius tibi ap-
propinquaret salus, quàm quod tepidus es) *sed quia neque calidus neque frigi-
dus es, incipiam te euomere de ore meo.* Hæc tentatio non curatur fugiendo, aut
occasionem euitando. Quanto enim te plus abstraxeris à deuotionis exerci-
tijs, tanto semper sterilior, pigrior atque diuinorum eris fastidiosior. Si
igitur vincenda est hæc passio, contra te ipsum te erigas oportet, & omnem
occasionem quaras te stabiliendi in diuino officio, in pijs exercitijs, cogen-
ditq; te ad studia deuota ac pia, licet inuitum. Hic te non cõuenit tecum dissi-
mulare, sed inferre vim tibi ipsi, & nouis quotidie oneribus, acediam tuam
grauare. Dic tibi ipsi: Tu stabis & manebis in hac missa in his vespers, in
hoc sermone, etiam si catena te cogat cõstringere. Imo cum quod debes no-
his, cogam te etiam facere plura quàm debes. Si vim itaque inculeris tibi ipsi,
videbit Dominus certamen ac laborem tuū, & dabit victoriam tibi, vt ace-
dia spiritus abs te abscedat, ad iunctusq; eius grata libereris per eum, qui
pro te pendit inter duos dolores in cruce, Iesus Chri-
stus Dominus noster benedictus in secula.

Amen.

O 4: DOMI-

Paralyticus
quid inuidentTepiditas
quàm sic pe-
riculosa.

Apoc. 3.

Quomodo
curatur hæc
tentatio.